

[Udenrigsministeren.]

rende hindring for opnåelsen af et resultat i Berlin; jeg synes ikke, de bemærkninger er så velovervejede, som jeg kunne have ønsket de var; jeg synes ikke, de er rimelige. Det er givet — og det vedstår vi gerne — at både regeringen og det parti, regeringen er udgået af, har et medansvar for, at Danmark såvel som de øvrige Atlantpagtlande på møderne i Bruxelles og Lissabon i princippet har tiltrådt, at der tilvejebringes mulighed for et tysk bidrag til det vestlige forsvarssystem, og har tiltrådt, at dette bidrag undergives fællesskabets kontrol igennem den Europahær, som der senere er sluttet traktat om mellem de pågældende lande. Men jeg mener så langt fra, at regeringen ved denne principielle tilslutning kan have pådraget sig et direkte medansvar for, at Berlinkonferencen ikke har givet synderlige resultater. Som jeg sagde i går, og som jeg går ud fra at størstedelen af dette tings medlemmer vil være enig med mig i, er det netop det samarbejde og den styrke, der står bag Atlantpagten, der udgør den almindelige forudsætning for, at øst-vestkontakten overhovedet har kunnet komme i stand. Det står mig ikke helt klart, hvad det er, det ærede medlem forestiller sig, når han udtaler, at en opgivelse af denne politik, en opgivelse af planen om et tysk bidrag til Vestens forsvar, må være påkrævet nu som følge af Berlinkonferencens udfald. Den situation, vi står i i dag, kan, som jeg også sagde i mine indledende bemærkninger, karakteriseres derhen, at de faktiske forhold, som gjorde NATO-politikken påkrævet, stadig består. Det ville efter regeringens og mit skøn være overmåde farligt, om de vestlige lande nu ville slække deres sammenhold og opgive den politik, som går ud på at konsolidere deres positioner og skabe et udgangspunkt for forhandlinger mellem stormagterne på lige fod, og som fortsat må have dette mål i sigte.

Det er ikke vor opgave herhjemme at give detaljerede anvisninger på, under hvilken form planerne om en Europahær skal føres ud i livet, men vi må fra dansk side som deltager i det kollektive vestlige sikkerhedssystem vedstå den tilslutning til denne politik, vi i princippet har givet — den politik, som er en farbar og realistisk

vej fremad mod international forståelse, mod en varig fredeliggørelse.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) i, at De Forenede Nationer har muligheder for at nå frem til en fredeliggørelse af verdenssituationen, og det er regeringens politik, som det har været tidligere regeringers politik, at Danmark skal yde en aktiv indsats for at fremme disse muligheder. Men jeg kan bare ikke se nogen berettigelse i at anføre det synspunkt, at vor deltagelse i dette arbejde i FN skulle være uforenelig med vor deltagelse i Vestens kollektive sikkerhedsværn; den er tværtimod i fuld overensstemmelse hermed.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) var inde på spørgsmålet om 18 måneders tjenestetid. Det er klart, at regeringen med opmærksomhed følger udviklingen indenfor NATO-landene også på dette område; det gælder også de forhandlinger, som føres eller vil blive ført i det norske storting om tjenestetiden. Regeringen har søgt nærmere orientering om baggrunden for og indholdet af disse norske drøftelser, men vi er ikke på dette tidspunkt kommet i besiddelse af tilstrækkeligt materiale og tilstrækkelige oplysninger. Det forekommer mig at ligge udenfor enhver mulighed, at jeg skulle kunne give det ærede medlem noget tilsagn på nuværende tidspunkt om en ændring af tjenestetiden, således som det ærede medlem måtte ønske det.

Det ærede medlem har opfordret regeringen til sammen med de øvrige nordiske landes og andre ligesindede landes regeringer at rejse krav overfor De Forenede Stater om at anerkende Kina og gå ind for Kinas optagelse i De Forenede Nationer. Danmark, der som bekendt for mere end 4 år siden anerkendte Pekingregeringen, har siden da principielt været af den opfattelse, at denne regering burde repræsentere Kina i De Forenede Nationer; men så længe regeringen i Peking aktivt støttede aggressionen i Korea, kunne det ikke være rimeligt at stemme for dets indtræden. Nu, da fjendtlighederne i Korea er bragt til ophør, er regeringen af den opfattelse, at tiden er inde til, når lejlighed gives, at lade Pekingregeringen repræsentere Kina i De Forenede Nationer. Det ville ikke være rigtigt at tage spørgsmålet om Kinas stilling